

Fyra dikter

SANDEEP PARMAR

Fyra dikter

Översättning från engelska till svenska av Helena Hansson.

Umeå, 2019

VERSOPOLIS

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

Urval av Erik Jonsson, i samråd med översättaren, för det europeiska samarbetsprojektet Versopolis
– www.versopolis.com.

Detta häfte är ej till försäljning utan distribueras enbart genom Littfest – Umeå internationella litteraturfestival,
samt inom projektet Versopolis.

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only
of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information
contained therein.

© Sandeep Parmar

FORMGIVNING Johan Hammarström
TRYCKNING tryckning.nu | h:ström – Text & Kultur AB, Umeå, 2019.

ISBN 978-91-519-0120-6

SANDEEP PARMAR,

föddes 1979 i Nottingham, och växte upp i södra Kalifornien. Hon har en filosofie doktor från University College of London och en magisterexamen i kreativt skrivande från University of East Anglia.

Parmar är författare och redaktör till en mängd verk inom olika genrer, bland annat *Reading Mina Loy's Autobiographies*, *Selected Poems of Nancy Cunard* och *The Collected Poems of Hope Mirrlees*, samt de egna poesisamlingarna *The Marble Orchard* (Shearsman, 2012) och *Eidolon* (Shearsman, 2015). Den senare titeln belönades med Ledbury Forte Prize för bästa engelska uppföljningsverk.

Parmar brukar även skriva essäer och litteraturkritik för *Guardian*, *Los Angeles Review of Books*, *Financial Times* och *Times Literary Supplement*. Utöver detta undervisar hon i engelska på University of Liverpool, där hon även koordinerar Liverpool's Centre for New and International Writing, samt att hon som en av BBC:s New Generation Thinkers regelbundet framträder i brittisk radio.

ARCHIVE FOR A DAUGHTER

November 1972, Derby

A dance card embalmed in sweat.
Her ruthless curve of palm
mowing the carpet into sheaves before a gas fire.

Liquidescent virgin in a purple dress.
Oil paint, shaded avocado, umbrella sun-wings.

Box 2, folder 20 'Early Married Life'

a single page:

recto
a fashionable centre-parting
verso
consonants: midnight affair nuclear affair bleach affair
watermark indecipherable

[But here we are jumping ahead]

The archivist notes that no exact birth date is known.
An already Western dressed 6-year-old reads the headlines
of English newspapers for party tricks.
Her black eyes are blunt and unequivocal like the prophecies of pharaohs.
In a Punjabi village, she and her impeccable mother, gemstoned, oracular,
princess a vernal causeway.

Box 1, folder 2 'Emigration'

The BOAC stewardesses Max Factor crinkled baskets
of sweets to soothe the girl's swinging, impatient feet.
Aviation—a risky endeavour in 1963—levels a curse at her progeny.
Aerophobia—her own daughter's—
fear of the air between home and exile collapsing.

Box 1, folder 7 'Education'

Homelands Grammar School For Girls

Miss Moore leans across an oak sea and parquets a line of future mothers.
Her bovine sympathies, neatly pressed, tentacle
towards the only Indian in the class.
The Georgian battlecross marking her forehead,
kindly and thoughtfully, segregates.

The girl bounds wildly through the Public Library—
Huxley to her 11-year-old mind suggests individuality—
but the Savage's feet recommend no one specific exit.

folders 8-17

[Unbound Notebook, mostly unreadable]

I thought I could become a doctor and asking found I could not think to ask to become anything

The archivist notes that these pages are not continuous.
Refer to Box 2, folder 10 'Correspondence'.
A photograph of a prospective husband and several handwritten credentials.

Box 3, folder 1 'Notes on Motherhood'

Nursery—pram—groceries—pram—doctor's visit—
cucumbers in half-lengths—
—over each shoulder some conspicuous intellect—

Husband-academic, wife-typist.
She door-to-doors Hoovers, Avon, thick rosaries of factory lace,

ARKIV ÅT EN DOTTER

November 1972, Derby

Ett danskort balsamerat i svett.

Handflatans skoningslösa bäge
när hon strimlar mattan till kärvar framför en gaskamin.

Våtskimrande jungfru i lila klänning.

Oljefärg, skuggad avokado, paraplysolvingar.

Kartong 2, mapp 20 "Första tiden som gift"

ett ensamt ark:

framsida

en moderiktig mittbena

baksida

samklanger: midnattshistoria kärnhistoria blekningshistoria

vattenstämpel otydbar

[Men här går vi händelserna i förväg]

Arkivarien noterar att inget exakt födelsedatum är känt.

En redan västerländskt klädd sexåring läser rubrikerna

i engelska tidningar som partytrick.

Hennes svarta ögon är rättframma och otvetydiga som faraoners profetior.

Med sin oklanderliga mor, juvelprydd, gåtfull, prinsessar hon

en vänlig vägbank i en punjabisk by.

Kartong 1, mapp 2 "Emigration"

while her children pop tic-tacs for invented ailments in plastic houses.

Nottingham hurls snowballs at her black turbaned gentleman.

Soaked typescript, fair copy of a life—

When she asked her parents for a spare suitcase for an exodus,
they replied *my child, nothing is ever spare*

Box 4, folder 1 'Exile'

1985, Vancouver—*ablaze with cherry blossoms from here to the kindergarten. We arrived with one steel pot, a bag of lentils and an onion.*

folder 2

1987, North Hollywood—*submarine fences root Thanksgiving potatoes, one a piece.*
My daughter reads Laura Ingalls Wilder to her menagerie of dolls. Raft sails calmly on.

folder 3

1989, Oxnard—*Gifted children are purse strings.*
We mind their collegiate years with interest.
El Rio wizens to a stockpile of citrus and rental agreements.

folder 4

1995, Ventura—*Bibled to real estate, gold blazers*
cinch round a wade of blonde, leathered adulterers.
The neighbours tend their god-plots of lawn and hedge.

Box 5, folder 1 'Drs Parmar'

She saunas with the ladies of the Gold Coast—
one Japanese ex-comfort woman, one savvy señora
goldbuckled and multifranchised.

Stanford, Northwestern, Harvard, London, Cambridge—
and when my husband's sisters wept
because I had no sons I said I have two doctors
(one of body, the other of mind)
and sent my uterus via Federal Express
to the village, with my compliments!

On the verso, written in ink, is a page from Box 1, folder 8 [misplaced]

I remember clearly when I knew that I would one day die.
I was on the toilet and I was 11.
The bathroom was white and oblivious.

BOAC:s flygvärdinnor Max Factorar kräppkorgar
med godis för att stilla flickans dinglande, otåliga fötter.
Flygfärden – ett riskfyllt företag 1963 – lägger en förbannelse på hennes avkomma.
Aerofobi – hennes egen dotters –
rädsla för att luften mellan hemmet och exilen ska rasa samman.

Kartong 1, mapp 7 ”Skolgång”

Homelands flickläroverk

Miss Moore lutar sig över ett ekhav och parketterar en rad blivande mödrar.
Hennes kossiga medkänsla, prydligt pressad, tentaklar
mot den enda indiern i klassen.
Det georgianska stridskorset i hennes panna
gör åtskillnad, vänligt och hänsynsfullt.

Flickan skuttar uppsluppet genom folkbiblioteket –
i hennes elvaåringssjäl tyder Huxley på personlighet –
men Vildens fötter rekommenderar ingen särskild utgång.

mapp 8–17

[Obunden anteckningsbok, mestadels oläslig]

*Jag trodde jag kunde bli läkare och när jag frågade insåg jag att jag inte kunde förmå mig att
fråga om att bli nånting*

Arkivarien noterar att de här sidorna inte kommer i ordningsföljd.
Se Kartong 2, mapp 10 ”Korrespondens”.
Ett fotografi av en tilltänkt make och åtskilliga handskrivna vitsord.

Kartong 3, mapp 1 ”Anteckningar om moderskap”

Dagis – barnvagn – matkassar – barnvagn – läkarhembesök –

gurkor i stavar –

– nåt framstående intellekt över varenda axel –

Make-akademiker, hustru-maskinskriverska.

Hon knackar dörr med dammsugare, Avon, tjocka radband av fabrikkspets,
medan hennes barn käkar minttabletter för påhittade krämpor i plasthus.

Nottingham vräker snöbollar på hennes karl i svart turban.

Uppblött manus, slutkorrektur av ett liv –

När hon frågade sina föräldrar om de hade en extra resväska för ett uttåg,
svarade de *mitt barn, ingenting är nånsin extra*

Kartong 4, mapp 1 "Exil"

*1985, Vancouver – flammande av körsbärsblom ända härifrån till förskolan. Vi kom hit
med en rostfri gryta, en påse linser och en lök.*

mapp 2

*1987, North Hollywood – undervattensstängsel rotar Thanksgivingpotatis, en var.
Min dotter läser Laura Ingalls Wilder för sitt dockmenageri. Flotten seglar lugnt vidare.*

mapp 3

*1989, Oxnard – Begåvade barn styrs av plånboken.
Vi följer deras collegeår med intresse.
El Rio skruppnar till ett upplag av citrus och hyreskontrakt.*

mapp 4

*1995, Ventura – Biblade till fastigheter snörper guldkavajer
åt kring ett vadvärd med blonda, läderbrända äktenskapsbrytare.*

Grannarna sköter om sina gudatäppor med gräsmatta och häck.

Kartong 5, mapp 1 ”Doktor & doktor Parmar”

Hon badar bastu med Guldkustens damer –
en japansk före detta tröstekvinna, en slipad señora
guldknäppt och mångföretagsam.

*Stanford, Northwestern, Harvard, London, Cambridge –
och när min makes systrar grät
för att jag inte fick några söner sa jag att jag har två doktorer
(en i kropp, den andra i intellekt)
och skickade min livmoder med Federal Express
till byn, med hjärtliga hälsningar!*

På baksidan, med bläckskrift, finns en sida från Kartong 1, mapp 8 [felplacerad]

*Jag minns tydligt när jag begrep att jag en dag skulle dö.
Jag var på toa och jag var elva.
Badrummet var vitt och brydde sig inte.*

THE OCTAGONAL TOWER

History is the love that enters us through death; its discipline is grief:

—Anne Michaels

I.

Whatever rage has come through these sealed doors,
and scalded us black and frayed, we have no name for.
We cannot explain the quiet, sleepless shift of whispers,
a procession of shrouds along our corridors,
or the diverted eyes that cloud to see a row of winter oaks outside
shocked in their dendritic fizz. And if we do know it,
it is in the blood, in this terrible synapse of sky, in the road away.
From our house we drive down through a sunken valley
where, like a crypt, it is forever the hour of the dead.

You have always worn the wheel, pushed your hands and wrists
through its axes, as though it were a shackle. Driven, hunched.
It is the same—the sting of yucca and eucalyptus, a vein of pink
bougainvillea purged in hot pulses off rooftops—a fragrant massacre—
and the same steady road you drive every time afraid to speak,
afraid to ask when I will leave you alone in that house with your wife.
I translate your favourite song in my mind: *This song of mine, no one will sing.*
This song of mine that I sing myself will die tomorrow with me.

An October night, 1975. A sudden rain has liquefied the earth.
Mud isn't enough. There is a word you use that means more than mud,
it is the sound of a foot, sunken to the ankle, pulling itself out—
the awful suck of uprooting. Like a scream, it is the fear of standing
so long that you might stay and sink forever. This sound trails
behind you and your brother as you walk the fields one last time.
You will leave and not return for ten years, to marry my mother
who you've not yet met. Your four bare feet make an agreement
with the earth, to remember. It prints its own response in your shadows.

II.

Holidays are uncertain times. The marble face of an old king's grief
deflects the spectacle of his queen's death in each perfect tessera.
The Taj rises above the Jammuna, doubles paradise in the mastery of slaves.

Holidays are uncertain times; their hands are cut off arms thrown up
in celebration. Now they too mourn, and skyward pray to phantom limbs
in the gardens of heaven, alone to pluck and preen.

They are carted away without ceremony, along with the remains of stone
that, like teeth, fall out of swooning heads. The funeral begins.
Mumtaz, hollow as a bride, is veiled in by her white, carved lid.
No one knows when you were born. They think it was an autumn month.
At five you asked where your mother was. Your soot lashes pooled with fear.
Gone to your grandmother's. Later you found her picture—
a woman propped up, freshly dead, her hands emptied of the past.
And you, seated on her lap, two years old, holding her
and what held her forever in that exposure.

III.

The road widens past tracts of arched houses;
you drive faster and grip the wheel.
I say I won't leave till after the New Year,
but by now it doesn't matter.
Your knuckles are bloodless, and your stoic eyes
are the calm surface of a timepiece.

Shah Jehan, imprisoned in a tower by his son,
was sent a gold platter the day of the coup
with the head of his chosen heir upon it.
Seeing this the old king fell, knocked the teeth out of his head.

”Historien är den kärlek som träder in i
oss via döden; dess specialitet är sorgen.”

– Anne Michaels

I.

Vad det än är för vrede som har kommit in genom dessa slutna dörrar
och skållat oss svarta och nötta, så har vi inget namn på den.
Vi kan inte förklara viskningarnas tysta, sömnlösa vändning,
en procession av svepningar genom våra korridorer,
eller de bortvända ögon som grumlas och ser en rad vinterekar därute
i chocktillstånd i sitt dendritiska brus. Och om vi faktiskt vet,
så är det i blodet, i denna förfärliga himlasynaps, i vägen bort.
Från vårt hus kör vi genom en sjunken dal
där det, som i en krypta, för evigt är de dödas tid.

Du har alltid iklätt dig ratten, trätt in dina händer och handleder
genom dess axlar som om den var ett handfängsel. Kört kutryggig.
Det är samma sak – skarp yucca och eukalyptus, ett stråk av rosa
bougainvillea som i heta vågor töms ut från tak – en doftande massaker –
och samma stadiga väg som du kör varje gång, rädd för att tala,
rädd för att fråga när jag ska lämna dig ensam där i huset med din fru.
Jag översätter din älsklingsång inom mig: *Min sång, den kommer ingen att sjunga.*
Min sång, som jag sjunger själv, kommer att dö med mig i morgon.

En oktoberkväll 1975. Ett plötsligt regn har gjort jorden flytande.
Gyttja räcker inte. Det finns ett ord som du använder som är mer än gyttja,
det är ljudet av en fot, nersjunken till smalbenet, som drar sig ur –
det hemska slurpet när rötter dras upp. Precis som ett skrik är det rädslan för att stå
så länge att man kanske blir kvar och sjunker för evigt. Det här ljudet följer

For eight years he watched the Taj from his window,
from across the river, in a diamond mounted in the wall
that reflected it a million times over.
The soft marble hands of his wife extended to him,
to the empty casket beside her.
When the river filled, he walked across it.

When the door opens, only one of us leaves.
I watch your car until it is far down
through the shadows of trees. The road receives you,
and the house receives you, as does the galley of water,
the trimmed hedge, the cold, sterile cell.

In your wallet, you carry a picture of my mother,
from before my birth, when she was only yours.
Her pinks match the pinks of flowers; she bows her head
into the branch and smiles, as beautiful as a queen.
Love is incidental, time-bound. It is the memory of love we love.
It is the memory that fattens on pain—of these small deaths
and these stone walls. The crown that has sunken from your ears
and hangs around your neck is all that remains.

efter dig och din bror när ni går över åkrarna en sista gång.
Du ska fara härifrån och återvända först om tio år, för att gifta dig med min mor
som du ännu inte har träffat. Era fyra nakna fötter ingår ett avtal
med jorden, om att minnas. Den stämplar sitt svar i era skuggor.

II.

Helger är osäkra tider. Marmorfasaden på en gammal kungs sorg
avvärjer anblicken av hans drottningens död i varje perfekt mosaikbit.
Taj höjer sig över Yamuna, fördubblar paradiset i slavarnas mästerverk.

Helger är osäkra tider; deras händer huggs av från armar som sträcks upp
i jubel. Nu sörjer de också, och ber mot skyn till fantomlemmar
i himlens trädgårdar, ensamma om att plocka och putsa.

De forslas bort utan vidare åthävor, tillsammans med de stenlämningar
som, likt tänder, trillar ur svimmande skallar. Begravningen börjar.
Mumtaz, urholkad som en brud, beslöjas av sitt vita, snidade lock.
Ingen vet när du föddes. De tror att det var en höstmånad.
När du var fem frågade du var din mor var. Dina sotögonfransar svämmade
över av skräck.

Åkt till mormor. Senare fann du en bild av henne –
en uppladd kvinna, nyss död, med händerna tömda på det förflutna.
Och du i hennes knä, två år gammal, där du håller kvar henne
och det som höll henne i den exponeringen för evigt.

III.

Vägen breddas efter sträckor med valvförsedda hus;
du kör fortare och kramar hårt om ratten.
Jag säger att jag inte åker förrän efter nyår,
men det spelar ingen roll längre.
Dina knogar är blodlösa, och dina stoiska ögon
är en urtavlas stilla yta.

Shah Jahan, som hölls fången i ett torn av sin son,
fick sig tillsänt ett guldfat samma dag som kuppen
med sin utvalda arvinges huvud på.
Vid den åsynen föll den gamle kungen omkull, slog ut tänderna ur skallen.
I åtta år betraktade han Taj från sitt fönster,
tvärs över floden, i en diamant som var infattad i väggen
och speglade det miljoner gånger om.
Hans hustrus lena marmorhänder sträcktes mot honom,
mot den tomma kistan intill henne.
När floden fylldes gick han tvärs över den.

När dörren öppnas går bara en av oss ut.
Jag tittar på din bil tills den är långt bort
mellan trädens skuggor. Vägen tar emot dig,
och huset tar emot dig, liksom sättskeppet av vatten,
den trimmade häcken, den kalla, sterila cellen.

I plånboken har du en bild av min mamma,
från innan jag föddes, när hon bara var din.
Hennes rosa är samma som blommornas rosa; hon bugar
ner i kvisten och ler, vacker som en drottning.
Kärleken är en bisak, tidsbunden. Det är minnet av kärleken vi älskar.
Det är minnet som göds av smärta – av alla dessa små dödar
och dessa stenmurar. Kronan som har dalat från dina öron
och hänger om din hals är allt som finns kvar.

FROM EIDOLON

i.

*It was not me, but a phantom
whose oath
a variable star
moldering in the reliquary
is doubt.*

*I have not unsealed love, its taproot
mouthing blackness
nor seized the fairer woman
to purge from her her song—*

*This hell-house of primogeniture, bookish
and pale quartering what is also
its own and only rule this: fire*

and the fire that comes from fire.

ii.

Helen, dispirited
camera-bound Helen
fetching the paper from the front lawn in her dressing gown a lot of the time
and knowing when the phone will ring
seconds before by the click of its current

Demi-goddess—not woman, not god
 disembodied like a bowl turned over and its loaf thumping out
 Helen
 Queen of never-mind-the-time, of *you can't run on gin for all the everlasting*
 And such

moths, broiling airlessly in a sodium bulb
smell of it on her front porch
lights on home

iv.

*I do not insist that we retain the old names
I would know you

ever, light as the seed*

 γ

Marketing the daylong
does not appear

Ascetics her brothers—
Spartans
the death of eleven days] whose only god is [insert here]

Wash the man by the road who turns
and seeing or not seeing
is soundless, animal
wash him

he is your brother
enter his encampment (of fuel-scarred fabrics)
and listen to his black pronouncements
void of exhaust

scramble up
the highway's escarpment

inviolate, good

wash him

or

be without

brothers

UR EIDOLON

i.

Det var inte jag, utan en fantom

vars ed

en föränderlig stjärna

som vittrar i relikvariet

är tvivel.

Jag har inte sprättat upp kärleken, vars pålrot

mimar svärta

och inte tagit den fagrare kvinnan

för att tömma henne på hennes sång –

Detta helveteshus av förstfödslorätt, boklärt

och blekt

som hyser det som också

är dess egen och enda regel

denna: eld

och den eld som kommer

ur eld.

ii.

Helena, modfälld

kamerainramad

Helena

som hämtar tidningen på gräsmattan framför huset i morgonrock för det mesta

och som vet när telefonen ska ringa

ett par sekunder i förväg

på knäppet i elen

Halvgudinna – inte kvinna, inte gud

okroppslig som en bunke som vänds uppochner så att limpan dunsar ut

Helena

xix.

*'As a wheel on its axis turns, this book unwitting to itself,
Around the idea of thee'. [Whitman]*

Helen of Sparta of Troy in Egypt
of no known address of no known nationality
refugee of no known conflict
stateless without property
disappearing under a veil
of treason

xxv.

Helen is instrumental

*Laws permit me to refuse your advances
although I have eaten the salt from your table*

*As for your hospitality—
I like it anywhere just fine
so long as I'm coming or going*

Helen is not all but
scattered like grain

Vituperate ghost meaning

to greet herself to make room
for herself at the table

to eat a meal of dry meat and vinegar

Helen is not vital

xxx.

I am not the virgin mother lamenting in the hills above Ephesus

I am the invective injuring these dry plains studded with stone pines

*I am the lateral commemorate of war
as the steps up to my hiding place suggest
I am the birther of sacrifice received back into
the earth heavenly rockface
if you knew my real name you would not
use it so lightly*

xxxii.

An idea is not a woman but many women
the composite of an idea

Ours is an older civilization re-made
dramatis personae recast by different troupes
rebuilt in the style
of Ionian capitals
and fluted pilasters
put through the ringer of the magisterium
we see the *real* Helen
is the false we
is the eidolon

xxxvii.

You are wild-eyed
You are Helen

Drottningen av strunt-i-vad-klockan-är, av *man kan inte gå på gin i all evighet*

Och sånt

nattflyn, som halstras i vakuumet i en natriumlampa

lukten av det på hennes veranda

ljuset tänt hemma

iv.

Jag kräver inte att vi har kvar de gamla namnen

jag skulle känna igen dig

närsomhelst, lätt som fröet

v.

Att torgföra den dygnslånga avspänningen för en smula vinning

verkar inte bekymra helgonens kungarike

Asketerna hennes bröder –

spartanerna vars enda gud är [fyll här i

elva dagars död]

Tvätta mannen vid vägen som vänder sig om

och antingen han ser eller inte

är ljudlös, djurisk

tvätta honom

han är din broder

träd in i hans läger (av bränslmärkta tyger)

och lyssna på hans svarta proklamationer

avgasutarmad

kravla uppför

motorvägens förkastningsbrant

okränkbar, god

The grey-blue dawn
the Rosy-fingered Dawn
turning the snaking cloud
into the body of a goddess
raising her thin spear

we glide across
the blue-eyed morning
changing flags
as a woman changes
her lover as often
as another
lover permits
we glide across
zones of conflict

The wind lays down a road
across the waves
hiding us in a mooring of fog
flanks of earth lighten
like fantasy like Leda's body
to make way for our white ship
of a hundred tiers
and some thousand men

This parthenous soup
of buried cities
held close we make out
the scent of their joints
the only real thing
in an invented eschatology
of free will

*Did I mention the Indiana corn
from whence I came
and its hot unendingness?*

Proud like crosses on a prairie landscape.
Corn madness
industrial corn a devil
bleating like a harp
made of 22 karat gold
High Fructose Syrup
infantile mass delusion god
sugar fix of empire

Helen makes out the morning freeze
in the stillness of a suspended harvest
what eviction has nature made
in retaliation for these unkillable crops?
Out out for the outing acres of frozen heads.

xlvi.

*'Put first before the rest, as light for all, and entrance-song of all,
That of eidolons.'* [Whitman]

*No one alive
remembers
the unrecordable
warmth of my
breath*

tvätta honom
eller
var utan bröder

xix.

*"Såsom ett hjul roterar på sin axel, gör denna bok det ovetande,
kring föreställningen om dig." [Whitman]*

Helena av Sparta av Troja i Egypten
adress okänd nationalitet okänd
flykting från okänd konflikt
statslös utan egendom
försvinner under en slöja
av förräderi

xxv.

Helena är starkt bidragande

*Lagen medger att jag försmår dina närmanden
trots att jag har ätit saltet från ditt bord*

*Vad beträffar din gästfrihet –
så är den okej för mig varsomhelst
så länge jag är på väg hit eller härifrån*

Helena är inte allt utan
kringströdd som säd

Bespotta spöke i begrepp

att hälsa sig själv att göra plats
för sig själv vid bordet

att äta en måltid med torkat kött och ättika

Helena är inte avgörande

xxx.

Jag är inte jungfrumodern *som klagar bland kullarna ovanför Efesos*

Jag är smädelsen *som sårar dessa torra slätter översållade med pinjeträd*

Jag är åminnelsen om kriget *vid sidan om*
som stegen upp till mitt gömställe antyder
Jag är föderskan av offer *som åter tas emot av*
jorden *himmelska klippvägg*

om ni kände mitt sanna namn *skulle ni inte*
bruka det så tanklöst

xxxii.

En idé är inte en kvinna utan många kvinnor
sammansättningen av en idé

Vår civilisation är en äldre i ny skepnad
dramatis personae i ny rollbesättning hos olika ensembler
nyuppbyggd i de
joniska kapitelens och
kannelerade pilastrarnas stil
genommanglad av magisteriet

vi ser att den *sanna* Helena
är det falska *vi*
är eidolon

xxxvii.

Du är vildögd

Du är Helena

Den gråblå gryningen
den Rosenfingrade Gryningen
förvandlar det ringlande molnet
till en gudinnas kropp
när hon höjer sitt tunna spjut

vi svävar tvärs över
den blåögda morgonen
byter flaggor
liksom en kvinna byter
älskare så ofta
som en annan
älskare tillåter
vi svävar tvärs över
konfliktzoner

Vinden stakar ut en väg
tvärs över vågorna
och gömmer oss i en dimförtöjning
jordflanker lyfter
som en illusion som Ledas kropp
för att bereda väg för vårt vita skepp
med hundra nivåer
och några tusen män

Denna parthenösa soppa
av begravda städer
på nära håll urskiljer vi
doften av deras leder

det enda som är på riktigt
i den fria viljans påhittade
eskatologi

*Har jag nämnt majsens från Indiana
där varifrån jag kommer
och dess heta evinnerlighet?*

Stolt som kors i ett prärielandskap.
Majsgalenskap
industrimajs en djävul
som bräker som en harpa
av 22 karats guld
Glukos-fruktossirap
infantilt massvansinne gud
den högsta maktens sockerkick

Helena urskiljer morgonfrosten
i stillheten där en skörd är tills vidare inställd
vilken fördrivning har naturen verkställt
som vedergällning för dessa outrotliga grödor?
Ut ut till frusna huvudens utflyende tunnland.

xlvi.

*"Sätt framför allt det andra, som ljus för allt, och alltings ingångssång,
Sätt där eidolons sång." [Whitman]*

*Ingen nu levande
minns
min andedräkts
ouppteckningsbara
värme*

UNTITLED

I.

Helen as a beam of moonlight caught sideways
Helen refracted onto thresholds her reflection a holy cult
 of high-born women ululating in bedrooms
 gripping the mirror hard that bears her standard Helen

'With beauty like a tightened bow'

The window clapping shut like an iron gate.
She does the latch. Empty, diffuse glow.

Now focus on her lithe and loathed silhouette
see if it makes plain

 how a woman could be mistaken
by so many men for a ghost bartered dead by nudest song

 even in this unacknowledged light
 at this impossible angle

Helena som en månlsustråle sedd från sidan

Helena vars ljus bryts på trösklar vars spegelbild är en helig kult

hos högättade kvinnor som ululerar i sovrum

med ett hårt grepp om spegeln som pryds av hennes baner Helena

Fönstret smäller igen som en järngrind.
Hon lägger på haken. Tomt, diffust sken.

33

